

100 ימי גיהנום

ברצועת עזה

עמ' 5

פועלי כל הארצות התאחדו!

זה הדירן

ZO HADEREKH

زو هديرخ

גיליון 3 / 17 בינואר 2024

בן גביר נגד הזכות להפגין

שותפות השלום
شراكة السلام

לן יוקצונו
לא יעצרו אותנו
سنوقف الحرب!
נעצור את
המלחמה!

100 שנה
למותו של
לנין

על הפרשן צבי יחזקאלי לא שמעו שם

"תחנת רדיו בערבית נקנסה בשל 'אופי סיקור וביטויים המביעים לכאורה תמיכה בארגון טרור'. הקנס הגיע אחרי שב-6 בנובמבר הרשות השנייה פתחה בהליך הפרה נגד תחנת הרדיו א-שאמס הישראלית בשפה הערבית והוחלט להטיל על התחנה קנס כספי של 58 אלף שקלים בשל 'עבירות חוזרות ונשנות' באופי סיקור המלחמה".

רן בוקר, "וויינט", 10.1

תורת המספרים על פי הכנסת

"בכנסת ישראל התארגנו 70 ח"כים כדי להדיח את עופר כסיף, אבל לא נמצאו 61 ח"כים כדי להדיח ראש ממשלה שמימן את חמאס והביא לאסון הגדול ביותר אי פעם".

ציוץ של ג'ון בראון, 9.1

דברים בשם אומרם

מכבסת המילים של דובר צה"ל

"תמיר נפצע קשה כשהגן על משפחתו והקהילה, בהיעדר הגנה על היישוב. זה המחבל שהיה. לכולם נוח לכתוב - נרצח ביום 7.10 - כאילו זה קרה ברגע אחד שתמיר לא הרגיש ולא ניתן היה להצילו. אילו המדינה הייתה מתפקדת, תמיר היה ניצל. אילו המדינה הייתה מתפקדת, המחבל הזה לא היה קורה".

רשומה של יעל אדר בפייסבוק, 6.1

מי אמר שאין כסף?

"הדיונים הביטחוניים עברו מירושלים לתל אביב, או ליתר דיוק - לקריה. במקביל, גם ישיבות הממשלה, שהתחדשו לפני כחודש, מתקיימות מאז בקריה באופן קבוע. אבל נזכיר: המדינה בנתה בהשקעה של מיליארדים בונקר תת-קרקעי בהרי ירושלים (מנ"ל - המרכז לניהול משברים לאומיים). הבונקר הוקם בעקבות המלצות ועדת וינוגרד אחרי מלחמת לבנון השנייה, ומשמש את קברניטי המדינה בעתות חירום ומשבר. הוא מוגן מפני איום גרעיני, איומים בלתי קונבנציונליים, רעידות אדמה ומתקפות סייבר".

שירית אביטן כהן, "ישראל היום", 7.1

זה היה ניתוח להוצאת הרגישות

"ח"כ קטי שטרית (הליכוד) אמרה בישיבת הוועדה לקידום מעמד האישה למשפחות חטופים: 'אני מבינה אתכם. עברתי החלמה ארוכה מניתוח, אני יודעת איך עולמכם התהפך'".

נגה שפיגל, "הארץ", 8.1

ביבי רגיל שהאחרים משלמים

"נתניהו ביקש מנשיא איחוד האמירויות לשלם דמי אבטלה לפועלים הפלסטינים בגדה המערבית. שייח' מוחמד בן זאיד נדהם מהבקשה, סירב ושלח את נתניהו לנשיא אוקראינה. 'תבקש כסף מזלנסקי' אמר".

ציוץ של ברק דביר, "וואלה", 8.1

חשפו מנהרה במפקדת חב"ד בניו יורק

"משטרת קראון הייטס התעמתה עם מספר קיצונים בחסידות חב"ד, שהרסו קיר של מבנה החסידות המרכזי בשכונה והתעמתו עם שוטרים. לפני מספר שבועות התגלתה מנהרה מתחת למרכז חב"ד העולמי '770' בשכונת קראון הייטס בניו יורק. המנהרה נחפרה במשך לפחות מספר חודשים. בחב"ד חשדו כי קבוצת בחורים אחראית לחפירה שהחלה בתקופת הקורונה כדי להיכנס למבנה שהיה נעול. המשטרה הגיעה למקום כדי לאטום את המנהרה יחד עם משאיות בטון. עשרות צעירים מהפלג ה'משיחיסטי' בחסידות נכנסו למנהרה ומיאנו לעזוב אותה תוך שהם הורסים את אחד הקירות במקום ועוקרים לוחות של עץ. מבצעי ההרס הרסו קיר, תלו דגל 'משיח' במנהרה והתעמתו עם שוטרים".

ניצן קידר, ערוץ 7, 9.1

מכתבים למערכת

החטופים במחלוקת

בעוד שרוב הציבור הישראלי תומך במאבק החשוב להחזרת החטופים לחיק משפחותיהם, אנו עדים לצמיחתה של תפיסה חדשה בימין הלאומני: הצבת החזרת החטופים אל מול הבטחת שלום החיילים.

בהתחלה, נשאו את הרעיון הזה עשרות בודדות של מפגינים. הם, שהניפו שלטים בנוסח "לשטח את עזה" וקראו סיסמאות ברוח דומה, עמדו מול עצרת משפחות החטופים בה נכחו רבבות. לאיש לא היה ספק היכן עומד הציבור. אבל, למרבה הפלא, הרעיון כבר התחיל לשלוח וזרועות אל תוך החברה הישראלית. כיום, אנו קרובים לכך שהתפיסה לפיה החטופים הם מכשול בדרך לניצחון, תשתלט לחלוטין על השיח הציבורי. והרי אנו כבר אחרי שנה מטלטלת, במהלכה ראינו כיצד רעיונות קיצוניים חודרים טיפה אחר טיפה ללב ליבה של החברה הישראלית.

כך, מיעוט משיחי, רדוף רצון להכניע את האויב על חשבון חיי בני עמו, מציב משוואה חדשה אל מול קול ענות חלושה. זו משוואה, חשוב לציין, שאינה נכונה ביטחונית, ובוודאי ששגויה ערכית, מוסרית ומוראלית. בהיעדר התנגדות מצד הציבור חפץ החיים, אנחנו ניצבים מול סכנה אמיתית. זאת למרות שמול טיעון זה ניצב הרוב השקט, אשר אינו מסכים עם קביעה זו וליבו עם משפחות החטופים.

סוגיית החטופים אינה עוד סוגיה; זו אינה עוד פרשה בספר תולדות הימים של מדינת ישראל. היא גדולה מכך - היא נייר הלקמוס של החברה הישראלית, והיא זו שתכריע איזה עתיד יהיה לאזרחי המדינה שתיכנה מחדש מתוך חורבות 7 באוקטובר.

עלינו לשאול: מהי המחויבות שלנו לחיי האדם? באיזו מדינה נגדל את ילדינו, ולאור אלה ערכים? לא רק לשאול את השאלה המזעזעת את נימי הנפש - מה היינו עושים לו הייתה זו הבת שלנו שם בעזה? אלא דווקא, מה אנחנו עושים כעת, כשהחטופים בעזה אינם בהכרח המשפחה הגרעינית שלנו, אלא חלק מהעם והמדינה שלנו, אזרחים כמונו? האם נהיה מדינה שמונעת מיצר נקמה, שמושגים אמורפיים כגון "כתישת האויב" הם שמנהלים אותה, או אומה חפצת חיים?

ברית יעקובי, השמאל האמוני

ניתן לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל
zohaderekh@gmail.com

או לחיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102

האיסור בפועל על הנפת דגלי פלסטין קדם להפגנות נגד המלחמה בעזה (צילום: פרי גרזולם)

בג"ץ פוסק אבל הזכות להפגין נעלמה

קבע ב-10 בינואר, כי השר חרג מסמכותו כאשר פעל לביטול הפגנה של חד"ש וכי עליו להימנע מלתת הנחיות והוראות אופרטיביות למשטרה בכל הנוגע במימוש זכות ההפגנה. אך למחרת אסרה משטרת ישראל קיום של שתי הפגנות נגד המלחמה: של עומדים ביחד בתל-אביב, שנועדה להתקיים ב-11 בינואר, ושל שותפות השלום, מסגרת של עשרות ארגונים וחד"ש - בחיפה במוצ"ש, 13 בינואר. גם היועצת המשפטית לממשלה, גלי בהרב-מיארה, קבעה כי השר בן גביר חרג מסמכותו, וכי התערבותו בעבודת המשטרה היא התערבות וניסיון השפעה פסולים. השאלה אם מותר להפגין בישראל נגד ממשלת הימין ומלחמתה בעזה תעמוד שוב למבחן ביום חמישי, 18.1, ובמוצ"ש, 20 בינואר. מארגני ההפגנות שלאחרונה נאסר קיומן מתכוונים לשוב ולהפגין בתל-אביב ובחיפה.

שמואל אורניץ

סין קוראת לוועידה בינלאומית ולפתרון של שתי מדינות

שר החוץ הסיני, וואנג יי, אמר השבוע (15.1) שסין קוראת לכינוס ועידת שלום בינלאומית "בקנה מידה גדול, בעלת סמכויות ויעילה" לפתרון המשבר שנוצר ברצועת עזה בעקבות המלחמה. הוא הוסיף שהשתתפות האזרחיות ברצועה נהרסו לחלוטין, ומיליונים נאבקים כדי לשרוד. יי הבטיח שארצו תמשיך לספק סיוע הומניטרי לתושבי הרצועה. לדבריו, על הקהילה הבינלאומית "להקשיב היטב" לחששות הלגיטימיים של כל המדינות באזור.

עוד הדגיש שר החוץ הסיני שיש לקבוע בדחיפות לוחות זמנים ממשיים למימוש פתרון שתי המדינות: מדינה פלסטינית בשטחים שנכבשו ב-1967 בצידה של מדינת ישראל. את ההצהרה מסר לאחר שיחות עם עמיתו המצרי סאמח שוקרי ועם מזכ"ל הליגה הערבית אחמד אבו אל-ע"יט. בשיחה עם האחרון הסכימו השניים, כי על הקהילה הבינלאומית לפעול כדי לכונן הפסקת אש בהקדם האפשרי.

כשהתותחים רועמים, מחוללי ההפיכה המשטרית - שר המשפטים יריב לוין ויו"ר ועדת החוקה ח"כ שמחה רוטמן, שותקים. הצמד-הלא-חמד, שהרבה במשך חודשים ארוכים להתראיין לכל מיקרופון רענן, שותקים שתיקה ארוכה מאז תחילת מלחמת עזה העקובה מדם.

"הנה ניצחנו", ישנם המכריזים בטרם עת, "המהפכה המשפטית תמה". אבל ההפיכה המשטרית לא פסקה ולו לרגע, עבודתם של לוין ורוטמן נעשית בידי אחרים. סיוט חזרת הכיבוש לרצועת עזה והקמתן מחדש של התנחלויות לאחר שנהרגו יותר מ-23 אלף פלסטינים מהפצצות צה"ל; העמקת הכיבוש והדיכוי בגדה המערבית; תקציב המלחמה הניא-ליברלי החדש שהממשלה אישרה השבוע (15.1); קמפיין השנאה היוצא משורות הקואליציה הימנית קיצונית; דיכוי זכויות דמוקרטיות בסיסיות - כל אלה מסמנים שההפיכה המשטרית חיה וקיימת.

בחסות המלחמה נעלמה זכות ההפגנה. ליתר דיוק: זכות ההפגנה והמחאה ברחוב הועלמה בידי השר לביטחון לאומי איתמר בן גביר. זה רתם את המשטרה למרכבת מדיניותו ומדיניות ממשלת הימין בה הוא מכהן. כדי להפגין צריך למלא כעת שני תנאים: לא מטילים דופי או מבקרים את מדיניות הממשלה; לא מתנגדים למלחמה ברצועת עזה.

כל פעילות ציבורית פומבית מוגדרת "הפרעה לסדר הציבורי". כך ניתן לאסור מחאות קטנות וגדולות בחברה הערבית; ציון יום זכויות הילד הבינלאומי בתל-אביב; הפגנות של חד"ש ועומדים ביחד בתל-אביב; מחאות מול הקונסוליה האמריקאית בירושלים ועוד. עשרות אירועי מחאה נגד ממשלת הימין והמלחמה נאסרו או פוזרו בכוח רב.

רק בזכות התערבות בג"ץ ניתן היה לקיים כמה מהן, וזאת בתנאים מגבילים ואף משפילים: בדיקת כרזות המחאה, הגבלת מספר המשתתפים, קיום במקומות נדחים ועוד. אך גם להתערבות בג"ץ יש מגבלות. אחת מהן היא שכן גביר לא מוכן לקיים את פסיקתו. במילים אחרות: בג"ץ מצווה אבל שיירת הדיכוי עוברת.

חרג מסמכותו

בעקבות עתירה של האגודה לזכויות האזרח, הוציא בג"ץ צו ביניים האוסר על השר בן גביר להתערב בהפגנות. בג"ץ

בית הדין הורה לבטל את פיתוריו של מאיר ברוכין

שהמשטרה הודיעה ש"החשוד הביע תמיכה והזדהות עם חמאס, ועם מעשיו המזויזעים שכללו אונס נשים – ובכך נתן להם לגיטימציה. בנוסף, הוא האשים האשמות חמורות ושקריות את חיילי צה"ל". למחרת שחרורו, פרסם בן-דרור ימיני, פרשן "ידיעות אחרונות", מאמר לפיו "ברוכין הוא חייל בזרוע התעמולה של הטרור. מי שמגן על המורה מאיר ברוכין – שגילה הבנה לרצחנות ג'יהדיסטית ושיקר על אונס שיטתי של פלסטיניות ע"י צה"ל – לא משרת את חופש הביטוי. הוא פוגע בו".

בית הדין האזורי לעבודה בתל אביב הורה בשני (15.1) לעיריית פתח תקווה להשיב לעבודה את ד"ר מאיר ברוכין, מורה ותיק לאזרחות ולהיסטוריה. ברוכין פוטר ב-19 באוקטובר בשל ביקורת שהביע נגד המלחמה בעזה וממשלת הימין בפרסומים ברשתות החברתיות. בנוסף הורה בית הדין למשרד החינוך למחוק את ההערה שנרשמה בתיקו האישי של ברוכין ואשר מנעה את עבודתו בתיכונים אחרים.

השופט שרון שביט כפתורי מתחה בפסק דינה ביקורת קשה על התנהלות העירייה והמשרד וקבעה כי החלטותיהם לא מבוססות. היא הוסיפה, כי מתקפת חמאס והמלחמה בעזה אינן משנות את "גבולות חופש הביטוי של ציבור המורים". עוד הורתה השופטת לשלם למורה את שכרו מיום פיתוריו ולפצותו ב-10 אלפים שקל בגין הוצאות משפט. יצוין שארגון המורים העל-יסודיים לא התייצב לימינו של ברוכין במאבקו למען חופש הביטוי.

ד"ר מאיר ברוכין מסר לזו הדרך' בתגובה לפסק הדין: "בית המשפט הבהיר בצורה ברורה שמוסד ציבורי לא יכול לדרוף פוליטית עובדים, לא יכול להוקיע אותם בראש חוצות ולא יכול לשלול מהם את מקור פרנסתם".

ברוכין, המלמד בתיכונים זה עשרות שנים, פרסם בעמוד הפייסבוק שלו פוסטים נגד הכיבוש עוד בטרם פרצה המלחמה ב-7 באוקטובר. בפסק הדין קבעה השופטת כי "העירייה לא הצביעה על עילה שהצדיקה את הפיתורים". היא דחתה את הטענה כי בפרסומיו נגד הכיבוש ("הגלויים לכל, מזה שנים") הביע ברוכין תמיכה בטרור. "למרות שעמדותיו מעלות ביקורת לא פשוטה כלפי פעולות צה"ל, כמו גם מציגות את ההרוגים בצד הפלסטיני, ד"ר ברוכין לא הביע תמיכה במסגרת פרסומיו בפעולות הטרור שביצע חמאס נגד מדינת ישראל. הגם שהביע דעותיו באשר לעצם פעולות טרור, הוא חידד והבהיר – בשימוע, בעמוד הפייסבוק שלו ובפנינו – כי אינו תומך בשום אופן במעשי הזוועה שבוצעו בידי החמאס", כתבה השופטת. עיריית פתח תקווה מסרה כי כוונתה לערער על פסק הדין ולבקש לעכב את ביצועו.

יחד עם הפיתורים, הגישה העירייה נגד ברוכין תלונה למשטרה בגינה נעשה חיפוש בביתו, הוחרמו מחשבו האישי וחומרי ארכיונו הפרטי. ברוכין אף נעצר בנובמבר האחרון בחשד ל"גילוי כוונה לבגוד". ב-13 בנובמבר שיחרר בית משפט השלום בירושלים את ברוכין בעקבות הודעת המשטרה, כי הפרקליטות החליטה לא להגיש הצהרת תובע. במילים אחרות: לא הוגש כתב אישום נגד ברוכין למרות

ההסתדרות נגד התקציב

הניאו-ליברלי של סמוטריץ'

ישיבת הממשלה בראשון (14.1), שנמשכה עד שעות הבוקר המוקדמות, התפזרה מבלי שהשרים הצביעו על הצעת תקציב המדינה החדש לשנת 2024. שרים שונים הביעו בשיבה את התנגדותם לתקציב, בהם השר לביטחון לאומי איתמר בן-גביר, שר הכלכלה ניר ברקת, שר החינוך יואב קיש, ושרי המחנה הממלכתי בני גנץ, גדעון סער ויפעת שאשא ביטון.

הצעת התקציב מעוררת התנגדות רבה גם בהסתדרות ובאקדמיה. יו"ר ההסתדרות ארנון בר-דוד שיגר מכתב לראש הממשלה בנימין נתניהו, לשר האוצר בצלאל סמוטריץ' ולשר הבריאות אריאל בוסו – ובו הוא התריע מפני ההשלכות של הקיצוץ המתוכנן בתקציב מערכת הבריאות.

"כעת, כאשר צורכי הבריאות עלו לאין שיעור, ההצעה לקצץ מאות מיליוני שקלים מתקציב מערכת הבריאות, תקציב חסר ממילא בימי שגרה, היא לא פחות ממנותקת מהמציאות. זו תגרום בהכרח פגיעה אנושה בחוסן הלאומי, בבריאות הציבור וביכולתם של עובדות ועובדי מערכת הבריאות להעניק טיפול הולם לתושבי הארץ ולכוחות הביטחון. ההסתדרות דורשת מממשלת ישראל להימנע לאלתר מקיצוץ תקציב מערכת הבריאות. נוכח הצרכים הגוברים יש לשקול הגדלה של התקציב ובוודאי להוסיף כוח אדם מקצועי, על מנת לתת לעובדים המעולים של מערכת הבריאות את מיטב הכלים להעניק בריאות טובה וראויה לכולנו", הדגיש בר-דוד. יצוין שהקיצוץ בתקציב הבריאות, בו דנה הממשלה, הוגדל ליותר מ-400 מיליון שקל, ואין בו זכר למימון תוכנית בריאות הנפש של המשרד.

"הצעת משרד האוצר להתייעלות תקציבית לכאורה טומנת בחובה קיצוצים אגרסיביים, אשר יפגעו אנושות במימוש השירותים הממשלתיים של אזרחי ותושבי מדינת ישראל", כתב עו"ד אופיר אלקלעי, יו"ר הסתדרות עובדי המדינה, לסמוטריץ'.

נוכח הקיצוצים המתוכננים במערכת ההשכלה הגבוהה, נמסר ממטה המאבק של האקדמיה: "במקום להכשיר את הדור הבא של רופאים, מהנדסים, מדענים, אנשי ונשות חברה ותרבות, אשר עוזרים להפוך את ישראל למדינה משגשגת ומתקדמת, תכשיר מדינת ישראל עשרות אלפי תלמידים חרדים שלא ילמדו לימודי ליבה ולא ירכשו מיומנויות שיאפשרו להם להשתלב בשוק העבודה המודרני. ההיסטוריה תזכור את שני השרים לדיראון עולם: האחד מחריב את ההשכלה הגבוהה ואת עתידה המדעי והתרבותי של ישראל, והשני מחריב את כלכלת ישראל ואת עתידם הכלכלי של תושביה".

קבלו את

זו הדרך

מדי שבוע בדוא"ל

או בדואר רגיל

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני, ללא תשלום, מתבקשים לשלוח

כתובת דוא"ל אל: zohaderekh@gmail.com

המעוניינים לקבל בדואר רגיל, מתבקשים לכסות את הוצאות

המשלוח באמצעות תרומה של 150 שקל בשיק לפקודת המפלגה

הקומוניסטית הישראלית, ת"ד 26205 תל-אביב 6126102

עשרות גופות של תושבי מחנה הפליטים אל-מע'אזי ברצועת עזה שנהרגו בהפצצות צה"ל, 25 בדצמבר 2023 (צילום: וואפא)

100 ימי גיהנום ברצועת עזה

והודעות על קיומם נמסרו לצה"ל. רק בימים האחרונים נפגעו שני מתקנים של ארגונים לא-ממשלתיים.

מיליון עקורים מצטופפים ברפיח

גריפיתס הוסיף, כי "פקודות הפינוי חסרות משמעות. ככל שהמבצעים הקרקעיים נעים דרומה, גוברות ההפצצות מן האוויר דווקא באזורים שנאמר לאזרחים לעבור אליהם 'למען בטיחותם'. אנשים במספר גדול והולך מצטופפים בפיסת אדמה הולכת וקטנה, שגם בתוכה הם נתקלים בעוד אלימות, מחסור, מחסה לא מספיק והיעדר כמעט מוחלט של שירותים, ולו הבסיסיים ביותר. ברפיח, שקודם למשבר מנתה אוכלוסייתה 280 אלף בני אדם, חיים כיום מיליון עקורים. מדי יום ממשיכים להגיע אליה עקורים נוספים."

גריפיתס התייחס גם לדבריהם של שרים בממשלת ישראל ובקואליציה הימנית קיצונית: "אנו נחרדים נוכח התבטאויות שנשמעו לאחרונה מפי שרים ישראלים בדבר תוכניות לעודד העברה המונית של אזרחים מעזה למדינות שלישיות, שנכון לעכשיו מכוננות 'העברה מרצון'. התבטאויות אלה מעוררות חששות כבדים לגבי האפשרות של העברה המונית בכפייה או גירוש של האוכלוסייה הפלסטינית מרצועת עזה, מעשה שהמשפט הבינלאומי אוסר אותו מכל וכול. יש לדחות בתוקף כל ניסיון לשנות את ההרכב הדמוגרפי של עזה."

תת-מזכ"ל האו"ם הוסיף: "אף שעזה היא מוקד המשבר, אל לנו לשכוח את 1,200 בני האדם שנהרגו, אלפי הפצועים ומאות בני האדם שנלקחו בשבי במתקפה הברוטלית שחמאס וארגונים חמושים אחרים ביצעו בישראל ב-7 באוקטובר, ואת הדיווחים על אלימות מינית מתועבת. ירי רקטות אל אזורים מאוכלסים בישראל נמשך וגורם לעוד נפגעים ולטראומה בקרב האזרחים. משפחותיהם של בני הערובה מחכות זה 100 ימים לשחרור יקיריהן, או לפחות למידע כלשהו על מצבם. לרוע המזל, מאז נובמבר (2023) לא שוחררו בני ערובה ולמשפחותיהם וליקיריהם לא נמסר כל מידע. בתוך ישראל נעקרו יותר מ-100 אלף בני אדם כתוצאה מהמתקפה שביצעו חמאס וארגונים חמושים אחרים ב-7 באוקטובר ובשל ירי מתמשך של רקטות בידי ארגונים חמושים בעזה ובלבנון."

נמרוד עובד

100 ימי מלחמה ברצועת עזה צוינו השבוע (14.1) ברחבי הארץ בעצרות, בהפגנות ואף בשביתה בדרישה לשחרור החטופים. אך התקשורת הממסדית שדיווחה על המחא, התעלמה לחלוטין ממשמעותם של 100 ימי מלחמה לתושביה הפלסטינים של רצועת עזה: הרוגים, פצועים ונעדרים. שום עיתון יומי, תחנת רדיו או תחנת טלוויזיה לא סיקר גם את נאומו של תת-מזכ"ל האו"ם לעניינים הומניטריים ומתאם סיוע החירום, מרטין גריפיתס. שתי יממות לפני כן ערך גריפיתס תדריך למועצת הביטחון לגבי המצב ההומניטרי בישראל ובשטחים הפלסטיניים הכבושים בעקבות הלחימה.

מאבק הישרדות מתיש

גריפיתס אמר בפתח דבריו: "כמעט מאה ימים מתנהלת בישראל ובשטח הפלסטיני הכבוש מלחמה כמעט במנותק מהשלכותיה על אזרחים. בעזה המצב נותר מחריד שעה שמבצעים צבאיים ישראלים נמשכים ללא הרף. אנו יכולים לראות זאת ברבבות ההרוגים והפצועים, רוב-רובם נשים וילדים. לדברי משרד הבריאות בעזה, מאז 7 באוקטובר ועד כה נהרגו יותר מ-24 אלף בני אדם ויותר מ-61 אלף נפצעו. אנו יכולים לראות זאת בעקירה בכפייה של 1.9 מיליון אזרחים – מספר עצום המקיף 85% מכלל האוכלוסייה. מוכי טראומה, הם נאלצים להימלט שוב ושוב מפני הטילים והפצצות המומטרים עליהם. אנו יכולים לראות זאת בתנאים המחרידים בשטח: מחסות מלאים להתפקע, מזון ומים אוזלים, וסכנת רעב המוני המחריפה מדי יום ביומו."

לדבריו, מערכת הבריאות בקריסה: "נשים אינן יולדות בבטחה וילדים אינם מתחסנים. החולים והפצועים אינם מקבלים טיפול. מחלות מדבקות מתפשטות יותר ויותר. בני אדם מחפשים מקלט בחצרות בתי חולים. החורף שהגיע כעת לעזה מביא עימו קור עז, המחריף עוד יותר את מאבק ההישרדות. נוכח מצב זה, ראויות המתקפות חסרות הרחם על מתקנים חיוניים להישרדות האוכלוסייה האזרחית לגינוי חריף יותר". מתקנים של אונר"א בעזה נפגעו 148 אנשי סגל של האו"ם ושל ארגונים לא-ממשלתיים נהרגו... אתרים הומניטריים נפגעו בהזדמנויות רבות, למרות שזיהויים

אכיפת דיני העבודה נותרה על הנייר

אחד המקרים הבוטים שנידון בבית הדין הארצי לעבודה, היה של עובדת ניקיון בבנק הפועלים. הקבלן-המעסיק לא הצהיר על עבודתה ולא שילם עבורה לביטוח הלאומי. העובדת, שלא קיבלה דמי לידה, נאלצה לחזור לעבוד זמן קצר לאחר שחרורה מבית החולים. היא תיארה איך לקחה את התינוקת לעבודה בסל-קל הניחה אותה קרוב ומדי כמה שעות הניקה אותה. הבנק התבצר בעמדתו, שהאחריות כולה היא של הקבלן. אך בית הדין קבע, שמדובר במעסיקים במשותף. זה היה תקדים אך לא כזה שהפך הלכה.

שורה של ארגונים חברו בפורום לאכיפת זכויות עובדים כדי לקדם את החוק: קו לעובד, האגודה לזכויות האזרח, הקליניקה לזכויות אדם באוניברסיטת תל אביב, איתך-מעסי, משפטניות לצדק חברתי ושוכלת הנשים. אך עורכי הדין ששקדו על ניסוח החוק נתקלו בהתנגדות חזקה בקרב המעסיקים מזמיני השירות. ח"כ יולי תמיר (העבודה), הניחה על שולחן הכנסת את חוק "אחריות מזמין השירות". במקביל, הוביל הפורום קמפיין ציבורי רחב שכלל כתבות בטלוויזיה ובעיתונות הכתובה, בהן רואיינו העובדים שסיפרו על התעללות הקבלנים, נערכו כנסים בכנסת ומחוצה לה. המושג "אחריות מזמין השירות", שהיה זר לגמרי, השתרש בשיח הציבורי.

אך לאחר הבחירות לכנסת התברר, כי ח"כ תמיר לא דאגה לבקש מתן רציפות להצעת החוק. לכן היה צורך להניחה מחדש. ח"כ שלי יחימוביץ (העבודה) הניחה שוב את החוק, שבהמשך היה להצעת חוק ממשלתית. משרד העבודה הוסיף לו כלי אכיפה משמעותיים כמו עיצומים כספיים ופרסום שמות המעסיקים שהיו אחראים להפרת זכויות עובדים.

החוק עבר בקריאה ראשונה, אך התעכב כמה שנים בשל דרישת הממשלה להחריג את המגזר הציבורי מאחריות. ח"כ חיים כץ (הליכוד), סירב להעביר את הצעת החוק תוך החרגת המגזר הציבורי כמעסיק. שנתיים הייתה ההצעה תקועה, עד שהממשלה נסוגה והיא אושרה ללא ההחרגה.

בשנים הראשונות הייתה ההרתעה חזקה ומפלס ההפרות של זכויות עובדי קבלן ירד. אך כחלוף הזמן כורסס החוק או לא יושם כהלכה, והאפקטיביות שלו ירדה. הדו"ח מלמד כי הפעילות של זרוע האכיפה במשרד העבודה אינה בולמת הפרה של זכויות העובדים ומצביע על קשיים בחוק וביישומו.

חנה זהר

ביוני 2022 צוין עשור לכניסתו לתוקף של החוק להגברת האכיפה של דיני עבודה. חוק זה נועד לספק הגנות לעובדים הפגיעים והמוחלשים ביותר במשק הישראלי – בהם עובדי קבלן בענפי הניקיון, השמירה והאבטחה וההסעדה. על חשיבות החוק מעיד סקר שערך החשב הכללי באוצר בשנת 2020. ממנו עולה כי מ-2,500 עובדים שמצבם נבדק סבלו 44% מהפרות של זכויותיהם.

יצוין שבמקביל, רק ביוני 2023 אישרה ועדת העבודה והרווחה של הכנסת לראשונה את התקנות המסדירות את חישוב ערך השעה של עובדי קבלן בענפי השמירה, הניקיון וההסעדה. מטרתן – למנוע מצב של זכיית קבלנים במכרזים במחירי הפסד תוך פגיעה בזכויות העובדים.

תקנות ערך השעה הן חלק מיישום החוק להגברת האכיפה של דיני העבודה מ-2011, המטיל אחריות על מזמיני השירותים בענפי הניקיון, השמירה וההסעדה באשר ליישום זכויות עובדי הקבלן המועסקים אצלם. זאת, בין היתר באמצעות מניעת חוזי הפסד וחיובם של מזמיני השירות להביא בחשבון את עלות "ערך השעה" של העובדים בשלב חתימת החוזה. התקנות כוללות פירוט רכיבי השכר הנוספים לה זכאי העובד ושיש להביא בחשבון. בין אותם רכיבים: החזר הוצאות נסיעה, דמי מחלה, דמי חגים ויום בחירות. כמו כן ישנה התייחסות לשעות נוספות ולשעות מנוחה שבועית וכן פירוט מנגנון העדכון של רכיבי השכר השונים ודרכי החישוב שיש להביא בחשבון בעת חישוב ערך שעת העבודה.

הפוטנציאל לא מומש

לציון עשור לחוק, פרסם קו לעובד דו"ח מצב שכתבו עו"ד דיאנה בארון ועו"ד נגה בוזגלו בכותרת: "עשור לחוק להגברת האכיפה – מדוע הפוטנציאל לא מומש?". מהדו"ח עולה שהיוזמה לחוק נולדה בעקבות תלונות של עובדי קבלן על הפרת זכויותיהם בתקופת האינתיפאדה השנייה. בין הפונים היו שומרים ומאבטחים, עובדי ניקיון ועובדי חברות כוח-אדם במגזר הציבורי והפרטי. בניסיון להיענות לתלונות הרבות, פנינו למנהלי משאבי אנוש בחברות בהן הועסקו העובדים על מנת ליידע אותם על הפרות זכויות העובדים שמבצעים קבלני כוח האדם איתם התקשרו. "לא מכיר אותו, הוא לא עובד שלי" – הייתה התשובה לרוב. "לא מכיר" את השומר שבירך אותו בכניסה ב"בוקר טוב" כשהגיע לעבודה, "לא מכיר" את המזכירה שקיבלה ממנו כל יום משימות עבודה, וכן הלאה.

מאה שנה למותו של לנין

שיר הלל למהפכה / ולדימיר מאיאקובסקי

לך,
המשרקת,
המלעגת בכלי-קלע,
לך,
המקרת בלעז פידון,
אשא בתרועה,
מעל גדר וקלל,
מלת-הקריאה של האודה:
הו.
הו התיית!
הו התינוקית!
הו הקלוקלת!
הו המולכת!
מה כנויים, זו עליך נטפול עוד?
סוף גלגולך מה יהא, הפכפכת?
בנין צד-עד,
או עיי המפלת?
למכונאי,
מעפר באבק פתמים הוא,
לכורה,
את מעיו של הפצצן ירטוש,
הקטירי,
הקטירי בדחילו ורחימו
הללי לצמל אנוש.

מתוך "שירת רוסיה", הוצאת ספרית פועלים (1942)
בתרגומו של אברהם שלונסקי

מהפכת אוקטובר / אלכסנדר פן

חמת המונים הגביקה.
כחמת, אל-דין נפצה.
חינו נשקו על פיה.
לאור שלהביקה נפסע.
עיני ותומים-עד-שחוח
למרד קרצה באות.
הורתה עוונים לא לשפח.
ירתה אכנים לבאות.
שלשים, עמלה, שולטת-
לבה בלוחות-הברית.
שלשים לנצחון הלדת-
הלדת ימי-אחרית.
חגה, שהונף מעלינו,
הרי-בולים הניב.
ושמו הדגול של לגין
דגלי-חזונה יכניף ... !

מתוך "השירים" (ב') הוצאת הקיבוץ המאוחד (2005)

בימים אלה מציינים בכל העולם מאה שנה למותו של ולדימיר איליץ' לנין. כמהפכן וכמדינאי שהשכיל לצפות למרחקים, מעבר למידי, שידע לדבר אל המוני פועלים, מלחים וחיילים ולממש את מבוקשם: שלום, צדק ואדמה לאיכרים. ברשימה זו נעסוק בפרק אחד בפועלו של לנין, אולי החשוב ביותר: מהפכת אוקטובר והיום שאחריה.

ב-7 בנובמבר 1917, יום המהפכה, לא עלה בידי הכוחות המזוינים בהובלת המועצה הצבאית-מהפכנית של פטרוגרד לכבוש את ארמון החורף, משכן הצאר. לנין, שהגיע לפטרוגרד דרך פינלנד, גייס לשורות הבולשביקים את הקולונל המוכשר סבצ'ניקוב. בתמרון מהיר, הגיע הקולונל יחד עם חייליו לפטרוגרד ובמהרה השתלט על ארמון החורף. כך עבר השלטון לידי איחוד מפלגות השמאל.

חרף ניצחון ההתקוממות, המצב ברוסיה הדרדר. צבא הקצונה הלבנה, ששירתה את הצאר המודח תחת הגנרלים אלכסיי וקורנילוב, נכשל תחילה כישלון חרוץ היות שלא זכה בתמיכה עממית. לכך יש להוסיף את המרד של הסוציאליסטים המהפכנים (הס"ר), שהיו פופולרים בקרב אוכלוסיית האיכרים, נגד השלטון החדש. מעבר של תמיכת האיכרים למחנה הלבנים היה יכול להיות טרגדיה עבור שלטון הבולשביקים. אספקת התבואה החיונית לתושביה של רוסיה עמדה על בלימה.

המאבק על התודעה של אוכלוסיית האיכרים עמד במרכז הפרוגרמה הפוליטית של לנין. בסעיף הראשון בחיבורו "תזות של אפריל" פנה לנין בעיקר לחיילים שלא רצו להילחם יותר בעד האינטרס הבורגני ודרש הפסקת המלחמה מיד. בסעיף השישי פנה לנין אל האיכרים העניים והבינוניים ודרש הלאמה מידית של כלל הקרקעות בכפרים. הסובייטים ברחבי רוסיה אכן עסקו בכך, וזה חולל מפנה פוליטי בקרב השכבה השמרנית באיכרות והוביל לבסוף לתמיכתה במהפכה.

משימה נוספת הייתה הקמת הצבא האדום, גיבושו וחישולו בקרבות. הרעיונות של לנין והבולשביקים דיברו מלכתחילה לחיילי הצבא הצארי, למלחים ולפועלים שגויסו למלחמת העולם הראשונה. המפלגה הבולשביקית צידדה בשילובם בצבא האדום של קצינים לשעבר בצבא הצאר וכן התירה חופש פעולה יחסי למצביאים צעירים וכריזמטיים שחישוריהם נתגלו בקרבות של מלחמת האזרחים. השילוב של גנרלים צאריים כגון ברוסילוב עם מפקדים חדשים בהם פרונוזה וטוכצ'בסקי, הניבו סינתזה של רעיונות מערכתיים מהפכניים בתורת הלחימה הצבאית.

חיילי הצבא הלבן שהתנגד למהפכה נהגו בכפרים ובערים באלימות ובאנרכיה וביצעו פוגרומים נגד היהודים, ביזה ואונס. אלימות זו דחפה להתגייסות תושבים לכוחות האדומים. לנין הורה לצבא האדום לשים דגש ביחס טוב לאוכלוסייה. הוראה זו וכן המשמעת הקפדנית שדרשו הבולשביקים מחייליהם נשאו פרי: הרוב המוחלט של האוכלוסייה העביר את תמיכתו לצבא האדום לעתים מתוך אידיאולוגיה ולעתים מרצון לנקמה. עמידתם האיתנה של לנין ומפלגתו על ביצוע מצעם, יכולת הצפייה של מהלכי האויב ותמרון דיפלומטי חסר תקדים הובילו לניצחון המהפכה ולכינון ברית-המועצות ב-30 בדצמבר 1922.

דניאל נמירובסקי

עובדים סוציאליים מפגינים נגד הפרטת מערכת הרווחה מול ביתו של שר האוצר, בצלאל סמוטריץ, בהתנחלות קדומים בגדה המערבית הכבושה, יוני 2023 (צילום: איגוד העובדים הסוציאליים)

כשהתותחים רועמים האוצר נותן בראש בקיצוצים

והאלימות בחברה הערבית; את הפיתוח החברתי-כלכלי לאוכלוסייה הבדואית בנגב; את פיתוחו הכלכלי-חברתי של היישוב ג'סר א-זרקא; ואת צמצום הפערים החברתיים-כלכליים של ירושלים המזרחית. גם תוכניות לפיתוח הפריפריה ייפגעו. לדוגמא: תוכנית לחיזוק העיר בית-שמש ותוכנית לשילובם של אזרחי ישראל ממוצא אתיופי בחברה הישראלית.

הוצאות ציבוריות מהנמוכות בעולם

ההוצאות הציבוריות של ממשלת ישראל, בניכוי הוצאות ביטחון וריבית, הן מהנמוכות בין מדינות OECD. בעקבות הוצאות המלחמה, יחס החוב-תוצר צפוי לעלות מ-60% ל-66% עד סוף שנת 2024. במדינות OECD, שלא נמצאות במצב חירום מלחמתי, היחס חוב-תוצר הממוצע עומד על 83%. כלומר, בישראל מוותרים על הקצאת מאות מיליארדי שקלים לציבור.

ומה טענת האוצר? "יש לפעול לשחיקת הגירעון כך שיחס החוב-תוצר ירד וישקף לגופים הבינלאומיים מדיניות של אחריות פיסקלית בהתמודדות עם השלכות המלחמה".

יש רגליים לחשב האוצר מפני יחס קהילת הפיננסים הבינלאומית כלפי ישראל בעקבות המלחמה. השקעות הון זר בישראל צנחו בשנה האחרונה וברבעון האחרון במיוחד. תעשיית ההיי-טק, למשל, חוותה צניחה של 42% בהשקעות של קרנות זרות בין 2022 ל-2023, זאת בהשוואה לצניחה של 17% בממוצע בשנים קודמות. בין הרבעון השלישי לרבעון הרביעי של 2023, נרשמה ירידה של 15% בגיוס הון זר לתעשייה. נראה שבין ההפרכה המשטרית למלחמה בעזה, אזרחי ישראל הם שישלמו כדי להרגיע משקיעים זרים.

בצל המלחמה ובחסותה, מצא האוצר הזדמנות פז לממש תוכניות קיצוץ שהוכנו לרגע שבו ניתן להשיג לגיטימציה ציבורית לגזירות. כעת, כשכולנו נדרשים "להיכנס תחת האלונקה" של יחס החוב-תוצר הרצוי לאוצר, השכבות המוחלשות הן הראשונות שיקרסו תחת העול. אבל העיקר, לפי האוצר, שהגירעון ישקף אחריות פיסקלית.

עדן לומרמן

תקציב המדינה המתוקן לשנת 2024 אושר (15.1) בממשלה. תחת הכסות של הוצאות המלחמה, המטיר האוצר גזירות כלכליות במה שדומה יותר לאוסף תוכניות מגירה לקיצוצים רוחביים מאשר לספר תקציב שמטרתו המוצהרת להיטיב עם האזרחים והמשק. דווקא בצל מצב חירום ומלחמה שפגעה אנושות במצבם הכלכלי של רבים, בוחרת הממשלה להתנער מחובתה הבסיסית לפעול למען אזרחי המדינה.

תחת הכותרת "התייעלות בהוצאות הממשלה" יקוצצו תקציבי ענק במשרדי הרווחה, הבריאות והחינוך, החשובים במיוחד בתקופה זו. נוסף לכך, חוסלו כמעט כליל תוכניות מחקר ופיתוח, תוכניות לעידוד תעסוקה, תקציבי הפעלת הספריות הציבוריות ופרויקטים לתשתיות תחבורה חיוניות. דוגמא כואבת במיוחד היא פרויקט הרכבת הקלה נצרת-חיפה.

המע"מ יעלה ל-18%

מ-2025 ואילך נשלם מע"מ בשיעור 18% על כלל העסקות, המוצרים והשירותים במשק; דמי הביטוח יהיו גבוהים יותר; מס הבריאות יעלה. התאונה - להגדיל את הכנסות המדינה. כלומר, האוצר מעדיף להדק עוד יותר את חבל יוקר המחיה על צווארו של הציבור. מיסי עושר כמו מס ירושה ומס עיזבון, הם נחלתן של מדינות רבות. אך ישראל בוששת מאחור במדיניות ניאול-ליברלית פרימיטיבית ומבישה.

הקיצוץ בתקציב משרד הרווחה, למשל, עומד על 166 מיליון שקלים: 3% מתקציב המשרד ועוד 5% מתקציב התמיכה בעמותות. על כך הגיבה יו"ר איגוד העובדות הסוציאליות ענבל חרמוני:

"דווקא עכשיו, כשהצרכים של נפגעי המלחמה, המפונים, משפחות החיילים והחטופים וכלל הציבור גדלו פי 3, וכשיש צורך בעוד 5,000 עובדות ועובדים סוציאליים כדי להתמודד עם ההשלכות – מקצצים בתקציבי הרווחה. פקידי האוצר מוזמנים להסתכל בעיניהם של ילדים נפגעי הטבח בדרום, של הורים השוהים כבר חודשים ארוכים במלונות, ושל 200 אלף מובטלים ולהודיע להם שהחליטו לחתוך את הטיפול בהם".

זאת ועוד: האוצר החליט לקצץ 15% מתקציב תוכניות החומש לקידום החברה הערבית. אלה כוללות את צמצום הפערים בחברה הערבית; את הטיפול בתופעות הפשיעה

'תעלת עזה' מוצג במוזיאון על התפר

בתערוכה מוצגות עבודותיהם של מיטב הצלמים – בייחוד צלמי העיתונות היומית: גדעון אגוז'ה, אור אדר, אורן אלון, תומר אסייג, תומר אפלכאוס, אמיר גולדשטיין, קרן גלר, נתן דביר, בוק היימן, אלון לוי, פבל וולברג, מאיר ויגודר, דפנה טלמון, נעמה יראון, בן כהן, ורדי כהנא, ראלי מרגלית, שירה מרק, אביר סולטן, ענת סרגוסטי, יובל עמית, איילת עפרים, מוסי ערמון, עוזי פורת, הדס פרוש, אפרת קליפשייך, מיקי קרצמן, אורי רוזנווקס, שמואל רחמני, אלדד רפאלי, רחל שאול, יסמין שטינמן, מיה בן דוד וטל שרון. התערוכה תנעל ב-1 במרס. סיורים מודרכים בתערוכה – בתשלום.

יוסי אבו

ארכיון השמאל המקוון הישראלי

ארכיון השמאל המקוון, שהוקם אשתקד, מוקיר את פועלן ופועלם של חברות וחברים, קבוצות, תנועות ומפלגות, בהם מקי, שנאבקו בעשרות השנים האחרונות לצדק, לשוויון ולשלום עם העם הפלסטיני וכל עמי האזור. האתר מתמקד באלה שנאבקו בעד סוציאליזם ונגד הציונות והכיבוש. ערן טורבינר, מייסד האתר ומנהלו, פרסם קול קורא לחיזוק פעילותו. "העבירו את כתובת האתר לחברות ולחברים שלכם, הזכירו להן ולהם שזאת רק ההתחלה, כיתבו לי הודעת דוא"ל.

הכתובת נמצאת בדף התמיכה (ר' בהמשך). "נשמח לכל עזרה שלכם בתמיכה כספית, בכתיבת ביוגרפיה על פעילים, בארגון ובצילום מסמכים ובשליחת הערות ורעיונות ככל שיעלה בדעתכן ובדעתכם. בתודה ובקריאה חזקה להפסקת אש מיד, לעסקת חילופין של כולם תמורת כולם, לשוויון ולשלום", כתב.

"כדי לעמוד בכל המשימות האלה השנה, אנו זקוקים ל-200 אלף שקל, מחצית מהסכום כבר גויסה. כעת, בעזרת קוראי האתר ותומכיו, אנו בעיצומו של מבצע גיוס המשאבים החסרים" - הוסיף טורבינר.

כתובת ארכיון השמאל המקוון בישראל:

documentingtheleft.org

שבוע עיר / לריסה ביכלר

בירוקרטיה / עדי וולפסון

ים המלח מתקבש בצנורות המקבלים

מישהו סכר את פי הירדן

ואחר קשר את פרקי הנחלים

ומלא את ברכות המקבלים

ואפלו השמש,

באפן טבעי,

מגלחת את פני המים.

בעוד פמה שנים, או יותר,

יעמדו במקומנו

נציבי מלח רבים,

להפיר כי על חטאי סדום ופפשי

פקידי ירושלים לא ישיבנו.

מתוך "תעלת עזה" (צילום: תמיר צדוק)

סרטו המתעתע בן 9 הדקות של תמיר צדוק "תעלת עזה" (2010), שהוצג לראשונה בגלריה רוזנפלד בתל אביב ובהמשך בכמה תערוכות, ואף נרכש בידי מוזיאון תל אביב, מוצג כעת במוזיאון על התפר הירושלמי (חיל ההנדסה 4), אשר מגדיר עצמו "מוזיאון חברתי לאמנות עכשווית".

הסרט קורא לצופים להצטרף אל "המסע להקמתה של תעלת עזה". הווידאו, כביכול סרטון הסברה רשמי, מתעד את סיפור חפירתה הברדיו של תעלה המפרידה את רצועת עזה מישראל. לדברי האוצר חן שפירא, "מה שנראה כסרטון תעמולה מתגלה כתכסיס מורכב ומרובד הפורש לעינינו חלום וחזון אוטופי מצד אחד, אך גם סיפור של הכחשה ושל התעלמות ממצאות דיסטופית מצד שני. צדוק מאלץ אותנו להחזיר את המבט אל 'הבעיה הפלסטינית', שאחרי השבעה באוקטובר 2023 כבר אי-אפשר להתכחש לה יותר".

במקביל מוצגת במוזיאון על התפר תערוכת הצילומים "דמוקרטיה אומרת – מחאה, התנגדות ואי-ציות אזרחי בישראל". התערוכה מציגה מגוון קשרים והקשרים; מופעים של מחאה חברתית, מעמדית ופוליטית, של התנגדות ושל אי ציות אזרחי בישראל מאז שנות השבעים.

לדברי האוצר שפירא, "הצפייה ברצף התצלומים, ובאירועים שהם מתעדים, משקפת את האפקטיביות של מחאות, את יכולתן לחולל שינוי והשפעה על המציאות, ומזמנת התבוננות בשינויים התפישתיים והטכנולוגיים החלים על צילום, תיעוד וייצוג, כמו השתתפות פעילה של צלמים במחאות".

התצלומים בתערוכה מציגים צדדים שונים של הפוליטיקה ושל הפרקטיקה של צילום מחאות, המעידים על גבולות חופש הביטוי והפעולה. באמצעות חיבור של נקודות מבט מגוונות. התצלומים מתחקים אחר היבטים חברתיים ואקטיביסטיים של המחאות, ומשקפים גם תהליכי התפרקות של סולידריות ושל ערבות הדדית בחברה הישראלית.

תושבי העוטף נגד ממשלת הימין

המפגינות נשאו כרזות עליהן נכתב "עסקת עכשיו", "בוחרות בחיים", ו"נשים מקדישות את החיים".

סניף חד"ש יפו

נגד המלחמה וההשתקה
אסיפה ציבורית בהשתתפות
עיסאם מח'ול, יו"ר חד"ש

יום רביעי, 17.1, 19:00

רחוב השקמה 3

שותפות השלום

קץ למלחמה - הפגנת ענק בחיפה

הפסקת אש מידית

עסקה על בסיס כולם תמורת כולם

קידום פתרון מדיני

עצירת הרדיפה הגזענית והפוליטית

יום שבת | 20.1 | 19.00

הרשמה להסעות

השבוע באתר "זו הדרך"

סיעת חד"ש-תע"ל על התקציב החדש:
משרת את המלחמה הנפשית ואת
הכיבוש; כוח לעובדים נגד צעדי
ההסתדרות, ועוד...

Zoha.org.il

מאות מתושבי העוטף, פעילי מאהל המשפחות שהוקם בקריית הממשלה בירושלים ומתנגדים לממשלת הימין הפגינו בשני (15.1) מול הכנסת בדרישה מהממשלה לקחת אחריות ולהתפטר עקב אסון 7 באוקטובר.

המפגינים נשאו שלטים עליהם נכתב: "נתניהו תתפטר", "תופל ממשלת החורבן", "בשם העוטף לא נשכח ולא נסלח", "הדחה עכשיו" ו"טוב בחירות עכשיו בעד ארצנו". הם הציגו כלי רכב שנשרפו בקיבוץ נירים בעת התקפת החמאס הרצחנית ב-7 באוקטובר ועליהם נכתב: "עמוד האש להפלת ממשלת החורבן".

מארגני ההפגנה ציינו: "100 ימים עברו מאז ההפקרה הגדולה ביותר בתולדות מדינת ישראל. תושבי העוטף, שאנשיהם נרצחו ונחטפו, שבתיהם נשרפו והם נאלצו להיעקר מיישוביהם ומקהילותיהם, יצאו להפגין מול ממשלה שטרם לקחה אחריות למחדל. מבחינת תושבי העוטף, נגמרו 100 ימי החסד בהם הוכיחה הממשלה שלא למדה כלום, שהאובדן הנורא לא מזיז לה".

עמרי שפרוני, בן קיבוץ בארי, אמר בעצרת: "אסוננו יתום ושלילמנו מחיר כבד. נדרוש ונדאג שההנהגה תשלם את המחיר שהיא צריכה לשלם. נכשלתם, הפקרתם, לכו הביתה. 100 ימים עברו ואף אחד לא התנצל, לא הוכרז יום אבל לאומי".

ענת גילור, חברת קיבוץ חולית, הוסיפה: "לקחו לי חברים אהובים, לקחו לי הגנה, ביטחון, אמון. עברו 100 ימים ולא שמעתי מילת התנצלות אחת. עד היום לא לקחתם אחריות. לא עוד. אין סליחה ואין מחילה. העם הוא המנהיג. קחו אחריות". ביום חמישי הקרוב (18.1) תתקיים בירושלים הפגנה נוספת נגד ממשלת הימין. חברי תנועת קריים מיניסטר יחד עם פעילים נגד ההפיכה המשטרית יפגינו בשעה 19:00 מול מעונו של ראש הממשלה נתניהו ברחוב עזה 35.

הנשיא יצחק הרצוג הגיע בראשון (14.1) לעצרת לציון 100 ימים להחזקתם של 136 חטופים בשבי ארגון הטרור חמאס, אשר נערכה ב"כיכר החטופים" מול מוזיאון תל-אביב. אך במהלך נאומו נאלץ הנשיא להפסיק את דבריו עת רבים קראו לעברו: "בושה" ו"עכשיו".

ביטחון אמיתי מותנה בהסכם מדיני

מוקדם יותר באותו היום חסמו מאות נשים ממחאת "נשים רוצות חיים" כבישים מרכזיים בתל אביב סמוך לכיכר הבימה ודיזנגוף. "אנחנו נשים, אזרחיות כואבות, דואגות וזועמות, לא מוכנות להמשיך עד שלא מחזירות את כל 136 החטופים בהפסקת אש ובעסקה מידית, לפני שיהיה מאוחר מדי. ביום ראשון נצא להפגנת זעם. בואו עם בגדים לבנים, שלטים, לפידים, סירים וכפות", מסרו לקראת ההפגנה.

עוד הדגישו המארגנות: "אנחנו רוצות לדבר על חיים ועל ביטחון אמיתי שיגיע מהסכם מדיני ארוך טווח. חייבות לצאת לרחובות עכשיו, לפני שיהיה מאוחר. אנחנו דורשות לבחור בחיים ולהחזיר את החטופים והחטופות, כולם ועכשיו".

זו הדרך ברשתות החברתיות

zoha.org.il

וואטסאפ

טוויטר

פייסבוק

אינסטגרם

טלגרם

